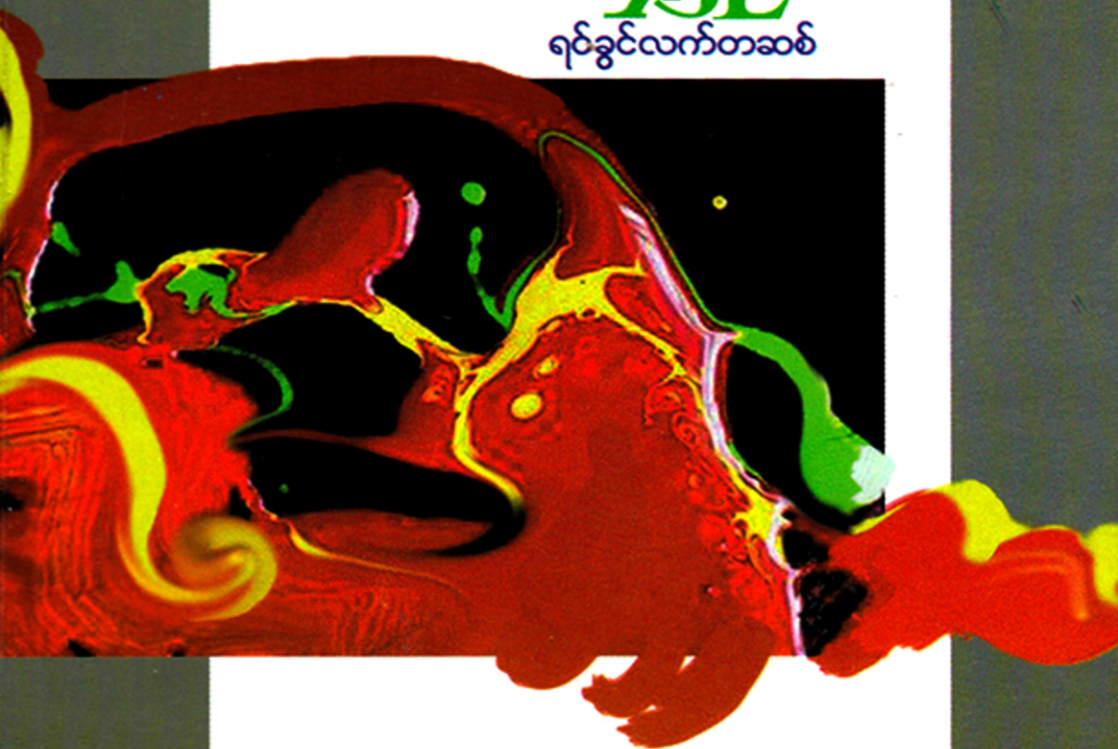

၀
၁၂

ရင်ခွင်လက်တဆစ်

အခန်း(၁)

"သူခိုး သူခိုး ဖမ်းထားကြပါဗျို့၊ အရှေ့က ပြေးသွားတဲ့ ကောင်လေးက သူခိုးလေးပါ"

ကိုးနှစ် အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရှေ့မှ ပြေးနေသည် ။ အနောက်မှ အသက်လေးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ဦး ထိုကောင်လေးနောက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေးလိုက်ရင်း ပါးစပ်မှ လည်း လမ်းသွားလမ်းလာ လူတချို့ကို လှမ်း၍ အကူအညီတောင်းနေသေး၏။

"မောင်ခိုင် ကားရပ်စမ်း၊ ကားအမြန်ရပ်စမ်း"

သူဌေးကြီး ဦးရာဇ၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဦးခိုင်ဇော်ကားကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းနေရာမှ လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ချ၍ ငြိမ်ခနဲ ရပ်လိုက်သည် ။

"ဘာဝယ်စရာရှိလို့ လဲ အစ်ကိုကြီး"

"ဟော ဟိုက ပြေးလာတဲ့ ကလေးကိုကြည့်စမ်း၊ အနောက်က လူတစ်ယောက်ကလည်း အတင်းပြေးလိုက်နေတယ်"

ဦးမင်းရာဇ ညွှန်ပြရာသို့ ဦးခိုင်ဇော် ကိုယ်ကို ဘေးသို့ စောင်း၍ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်သည် ။

"အဲဒီလူဆီက တစ်ခုခုယူပြေးလာတာ ထင်တယ်၊ အစ်ကိုကြီး"

"အေး အနောက်က လူက သူခိုးလို့ အော်ပြီး ပြေးလိုက်နေတယ်"

ဦးမင်းရာဇ တွေးတွေးဆဆဖြင့် အကဲခတ်နေရင်းမှ

"ဒီကလေးပုံစံက သူခိုးရုပ်မပေါက်ဘူး"

ဦးမင်းရာဇ စကားကြောင့် ဦးခိုင်ဇော် မပွင့်တပွင့်ပြီးလိုက်သည် ။
အစ်ကိုကြီး ဘာကိုအတွေးပေါက်သွား၍ ကိုယ်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်သော တစ်ပါး သူ၏ အရှုပ်ထုပ်ကို ဝင်၍ စူးစမ်းနေသလဲဆိုတာ ဦးခိုင်ဇော်ပင် မတွေးတတ် တော့။

"ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တက ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်လို့ မှ မရတာ"

"အေး မင်းပြောတာမှန်တယ် မောင်ခိုင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်က အရိပ်တွေကိုတော့ မင်း မတွေ့မိလိုက်ဘူး မဟုတ်လား"

ဦးမင်းရာဇ ထို့သို့ အကဲခတ် ဝေဖန်နေစဉ်မှာ ပင် ထိုကောင်လေး သူ့လက်ထဲမှ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို လွှတ်ထွက်မတတ် ပိုက်ကာ ကားဘေးမှ အရှိန်ဖြင့် ဖြတ်ပြေးသွားသည် ။ ထိုကောင်လေး၏ နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက် စုကျုံ့လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာ တွေးလိုက်ပုံရသည် ။

"ဒီကလေး မျက်နှာပေါ်မှာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ရယူလိုတဲ့ လောဘရိပ်တွေ အပြည့်မရှိဘူး၊ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိနေတာက စိုးရိမ်ပူပန်နေတဲ့ အရိပ်တွေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်တွေက အများ ဆုံးလွှမ်းမိုးနေတယ်၊ သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေနေတယ်၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ့မှာကြီးမားတဲ့ သောကတစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိနေရမယ်"

ထိုမျှထိ စေ့စပ်သေချာလွန်းသော ဆရာကြီး၏ လူကဲခတ်ကောင်းပုံ

ကို ဦးခိုင်ဇော် ဘာမျှတောင် စောဒက မတက်ဝံ့တော့။

"အဲဒီကလေးနောက်ကို အမှီလိုက်စမ်း"

ဦးခိုင်ဇော် အမိန့်နာခံစွာဖြင့် ကားကို ဆက်မောင်းလာလိုက်သည်။ ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကောင်လေးနောက်မှ ပြေးလိုက်နေသောလူကို မှီလာသည်။ ။

"ဟေ့ သူခိုး မပြေးနဲ့ ၊ မင်းတော့လား မိရင် အရေခွံကိုဆုတ်ပစ်မယ်"

အနောက်မှ ငှက်ပျောသီးသည် ဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးက ပြောလည်း ပြော၊ လိုက်လည်း လိုက်၊ ကားကတဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ နှစ်ဦးကို ကျော်တက်သွားသဖြင့်

"မောင်ခိုင် ကားရပ်ပြီး အဲဒီကလေးကို ရှေ့ကပိတ်ပြီး ဖမ်းလိုက်စမ်း"

"

"ဗျာ"

ဒီတစ်ခါလည်း ဦးခိုင်ဇော် ကားမောင်းရင်း မျက်လုံးပြူးသွားကာ နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် ဦးမင်းရာဇကို နားမလည်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အစ်ကိုကြီး သနားပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကလေးမိရင် လွယ်မယ့်ပုံမပေါ်ဘူး"

"

ဦးခိုင်ဇော် ကောင်လေးကို သနားမိ၍ စောဒက တက်ကြည့်လိုက်၏။

"မရှည်နဲ့ ဆင်းပြီးဖမ်းဆို ဖမ်းလိုက်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

ဦးခိုင်ဇော် အထွန့်မတက်ရဲတော့။ ကားကိုရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်း

လိုက်သည်။ ။ ဦးမင်းရာဇပါ နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်သည်။

ဦးခိုင်ဇော် ထိုကောင်လေးကို ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပြီး ဆင်းဖမ်းလိုက်သည်။

"မဖမ်းပါနဲ့ ဦးဦး ကျွန်တော် သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး မဖမ်းပါနဲ့ "

"မိပြီ သူခိုးဗျာ်း ဗျာ်းလေပီကောင် မိပြီ"

အနောက်မှ ပြေးလိုက်နေသော လူကြီးမှာ မောဟိုက်နေသောလေသံဖြင့် ဦးခိုင်ဇော်၏ ဖမ်းထားသော ထိုကောင်လေးဆီသို့ စားတော့ဝါးတော့မတတ်သော အကြည့်ရိုင်းရိုင်းကြီးဖြင့် ချဉ်းကပ်လာ၏။ ထိုကောင်လေးမှာ ဦးခိုင်ဇော်လက်ထဲမှ သူ့အင်အားရှိသလောက်လေး ရအောင်ရုန်းရင်း တောင်းပန်တိုးလျှိုးရှာသည်။ ။

ထိုလူကြီး ငှက်ပျောသီးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်လုရင်း ထိုကောင်လေး၏ ဇက်ပိုးကို ရိုက်ရန် သူ့လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့လူ ရပ်စမ်း"

ဦးမင်းရာဇ ကလေးကိုရိုက်မည်စိုး၍ အချိန်မီ လှမ်းတားလိုက်သည်။ ။ အမိန့်သံဆန်သော ဦးမင်းရာဇအသံကြောင့် ရိုက်ရန်ရွယ်သော လက်အစုံမှာ လေထဲတွင် တန်းလန်းဖြစ်နေပြီး ဦးမင်းရာဇကို လှည့်ကြည့်၏။

"ကလေးကို အဲဒီလို အကြမ်းဖက်နည်းသုံးပြီး မဖြေရှင်းပါနဲ့ "

"သူက ကျုပ်ငှက်ပျောသီး ခိုးသွားတာ"

"အဲဒီ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး ဘယ်လောက်တန်သလဲ"

"ငါးရာ"

"ကောင်းပြီ ကျုပ် ဝယ်မယ်၊ မောင်ခိုင် ထုတ်ပေးလိုက်စမ်း"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး"

ဦးခိုင်ဇော် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည် ။ ကောင်လေးမျက်ရည်စက်လက်နှင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသားမော့ကြည့်နေ၏။ ငှက်ပျောသီးသည် လူကြီး၏ ရန်က ငြိမ်းသွားပြီမို့ စိတ်အေးပုံလည်း ရသွားသည် ။

ငှက်ပျောသီးသည် ကြီးအနားမှ ထွက်သွားတော့မှ ဦးမင်းရာဇကောင်လေး၏ ရှေ့မှာ ရပ်ကာ

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"လရောင်ပါ"

"ဘာကြောင့် သူများ ငှက်ပျောသီးကို ခိုးယူပြီး ထွက်ပြေးလာရတာလဲ"

ဦးမင်းရာဇ အမေးကို လရောင် မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်ရှာ၏။

"ကျွန်တော့်အဘိုးကို ကျွေးချင်လို့ ပါ"

ထိုကောင်လေး လိမ်ပြောတာမဟုတ်မှန်း မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေသည် ။

ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးချွန်ထက်မြက်နိုင်သည့် ကြန့်အင်လက္ခဏာမျိုးက ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆင်းရဲတွင်းနက်နေသော ကလေးဟု ဦးမင်းရာဇ တစ်ထစ်ချွေးတွေးလိုက်သည် ။

"မင်းအဘိုးက နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦး အဘိုး ဘာမှ မစားရတာ ငါးရက်ရှိနေပါပြီ"

ပြောရင်းဖြင့် လရောင် အသံတွေတိမ်ဝင်ကာ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။ လူမမာ ကလေးနှင့် အသက်ကြီးသူ အဘိုးအဘွားတွေ ကိုယ့်ရှေ့မှ လောကဓံဆိုးဆိုးတွေ ခံစားနေရပြီဆိုလျှင် ဦးမင်းရာဇ လျစ်လျူရှုမနေတတ်တာ ဟိုးအရင်ကတည်းကပင်။

"ကဲ မင်းအဘိုးရှိတဲ့ နေရာကို ဦးတို့ လိုက်ကြည့်မယ်၊ မင်းညာနေတာ ဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အချုပ်ထဲကို ထည့်ပစ်မယ်နော် ကြားလား"

ဦးမင်းရာဇ တမင်ပင် ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လရောင် ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

"ကျွန်တော် မညာပါဘူး တကယ်ပြောတာပါ၊ မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါ ၊ ဟိုးရှေ့နားက ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိတဲ့ လမ်းထဲမှာ ကျွန်တော့်အဘိုးရှိနေပါတယ်။

လရောင် ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဦးမင်းရာဇ လမ်းလျှောက်၍ လိုက်ခဲ့သည်။ ဦးခိုင်ဇော်က နောက်မှ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်း၍ လိုက်လာခဲ့၏။

အကြင်နာ ကရုဏာတရား ကြီးမားသော ဦးမင်းရာဇ၏ လုပ်ရပ်တိုင်းသည် အစဉ်မွန်မြတ်နေသဖြင့် ဦးခိုင်ဇော် အမြဲလေးစားကြည်ညိုရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည် နှင့် အညီ ဦးခိုင်ဇော်သည် ဦးမင်းရာဇ၏ လက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၂)

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း၏ မလှမ်းမကမ်းလေးတွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေ၏။ သူ့နံဘေးတွင် လမ်းသွားလမ်းလာလူအချို့နှင့် ကိုရင်လေးနှစ်ပါး ဝိုင်းအုံနေကြသည်။

အဝတ်အိတ်လေးကိုခေါင်းအုံးကာ အင်အားပြတ်စွာ လဲလျောင်းနေသော အဘိုးအို၏ မျက်နှာသည် သွေးမရှိသူလို ဖြူလျော်နေ၏။ အရည်တွန့်နေသော မျက်ကွင်းတို့ သည် အစာအာဟာရ ပြတ်လပ်မှုကြောင့် အတွင်းသို့ပင် အတော်လေး ချို့ဝင်လုနေ၏။

လရောင် အဘိုးဘေးမှာ စိုးရိမ်တကြီး ထိုင်ချလိုက်ပြီး အဘိုး၏ လက်ပိန်ပိန်တွေကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

"အဘိုး အဘိုး သား အဘိုးအတွက် ငှက်ပျောသီးတွေ ယူလာတယ်၊ ထစားပါ အဘိုး"

"ကောင်လေး မင်းအဘိုး အသက်မရှိတော့ဘူး ဆုံးပြီကွ"

"ဗျာ"

လရောင်အတွက်တော့ ထိုတဒင်္ဂသည် ကမ္ဘာပြိုသလိုပင် မှီတွယ်ရာမဲ့ကာ အရှင်လတ်လတ် အသက်ပျောက်သူလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ပြည့်လုံကျလာသော မျက်ရည်တို့ သည် အသက်မရှိသော အဘိုးအိုပေါ်သို့တပေါက်ပေါက်။

"အဘိုး အဘိုး သားကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ ၊ သားကြော
က်လို့ ပါ၊ သားကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားပါ အဘိုးရယ်"

လရောင် အဘိုးအို၏ ရင်ဘတ်မှာ သူ့မျက်နှာအပ်ပြီး ပြောပြောပြီးငို
တော့ ဘေးလူတွေပင် စိတ်ထဲမကောင်းစွာ မျက်ရည်စို့သူကစို့
သက်ပြင်းရှိုက်သူကရှိုက်နှင့် ။

ဦးမင်းရာဇေပါ ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ သူ့ရင်ထဲမှာ ပါ အ
လုံးကြီးစို့နေသလို ခံစားရ၏။ အင်မတန် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော လူမမာ
ကလေးကို ပေးပို့လိုက်သော လောကဓံသည် ရိုက်ချက်ပြင်းထန်လွန်း မ
နေဘူးလား။

"အဲဒီ မြေးအဘိုးက နယ်ကလေ ရန်ကုန်တက်ပြီး ဒီကောင်လေးရဲ့
အမေကို တက်ရှာတယ်ဆိုလား ဘာလား မသိပါဘူး"

"ဟုတ်တယ် ဆက်သွားစရာ ခရီးစရိတ် ပြတ်သွားလို့ ဒီဇရပ်မှာ ခ
ဏတည်းပါရစေလို့ ဆရာတော်ကြီးဆီ တက်လျှောက်ထားလို့ ဆရာ
တော်ကြီးက နေခွင့်ပေးထားတာ၊ ကျောင်းက ဆွမ်းကျွန်လေးတွေ ကျွေး
ပေမယ့် အဘိုးကြီးက နေမကောင်းလို့ လား မသိဘူး မစားနိုင်ရှာဘူး"

"သနားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

"ဒီကလေးတော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ"

"ဆရာတော်ကြီး အကျိုးအကြောင်းလျှောက်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း
သားပဲ လုပ်ခိုင်းတော့ပေါ့"

လရောင်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ဘေးတွင်
ဝိုင်းအုံနေသောလူအုပ်ကြီးထဲမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံတွေထွက်
ကာ လရောင်၏ ကံကြမ္မာကို မဆီမဆိုင် ဝင်ရေးပေးနေကြသည် ။

လောကအလယ်မှာ ကူကယ်ရာမဲ့နေသော လရောင်ဆိုသည့် ကောင်လေးကို ဦးမင်းရာဇ သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ။ အာရုံထဲသို့ အတွေးတစ်ခုကလည်း လှစ်ခနဲဝင်လာသည်။ ။

ထိုအတွေးသည် ယခုအချိန်မှာ တော့ ကူကယ်ရာမဲ့နေသော လရောင်ဆိုသော ကောင်လေးအတွက် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ။

ကံကြမ္မာဆိုးတွေနှင့် ဘဝရေစီးကြောင်းထဲမှာ ဘုမသိဘမသိ မျောပါရတော့မည့် ထိုကလေး၏ ဘဝလေး လှပသွားအောင် သူသာရေးခြယ်ပေးနိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်...။

အခန်း (၃)

"ဒယ်ဒီ သူက ဘယ်သူလဲ"

ဦးမင်းရာဇနှင့် အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော လရောင်ကိုမြင်
တော့ ရွှေဘုံစံ မျက်ဝန်းအဝိုင်းသားလေးနှင့် လရောင်ကို သေချာအကဲခ
တ်ရင်း မေး၏။

"ဒယ်ဒီတို့ အိမ်မှာ ထားဖို့ ခေါ်လာတာပေါ့"

"ဟွန်း ဒီညစ်တီးညစ်စုတ် ပုံစံကြီးကို ဟုတ်လား"

မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေမှာ အထင်သေးခြင်း ရွံရှာခြင်း
အရိပ်တွေ တိုးသိပ်နေသော မျက်နှာပေါ်မှာ မာနတွေအပြည့်။

"ဪ ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားကောင်းကောင်း တွေ ဝတ်ပေးလို
က်ရင် သန့်သွားမှာ ပေါ့ သမီးရယ်"

"အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုံ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ မထားချင်ပါဘူး"

မာနကြီးလွန်းသော စွာတေးလန်မလေးသည် သူ့ကို ဒီခေါ်လာသည့်
ဦးဦး၏ သမီးဆိုသော အသိစိတ်ကြောင့် သည်းခံခြင်းတရားတွေသည်
သူ့အလိုလို လရောင်၏ ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည် ။

ဦးခိုင်ဇော် လရောင်အတွက် ဝယ်လာသော အဝတ်အစားထုပ်တွေ
ကို ကားထဲမှ ထုတ်ပြီး လရောင်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လို

က်သည် ။ ဘုံ မျက်စိရှေ့မှာ လရောင်ကို အမြန်ခေါ်ထုတ်မှ ။ နို့မို့ဆို ဘုံ ပြဿနာအမျိုးမျိုးရှာပြီး ဦးမင်းရာဇကို ဂျစ်တိုက်တော့မှာ ။

"လာ မောင်လရောင် မင်းနေရမယ့်နေရာကို လိုက်ပြမယ်"

ဦးခိုင်ဇော် လရောင်လက်ကိုဆွဲပြီး သူ့အခန်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် အခန်းတွင် နေရာချပေးလိုက်သည် ။

လရောင်သည် သူ၏ ဘဝကို နတ်တစ်ပါးက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သလို မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားသော ကွာဟမှုကြီးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပြောမပြနိုင်လောက်သော ခံစားမှုကြီးနှင့် ဝမ်းနည်း၍ လာသည် ။

အဘိုး၏ ရုပ်ကလာပ်က မျက်စိမှ ချိန်ထိ မထွက်သေး။ သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ အဘိုးရယ်ဟု စိတ်ထဲမှ အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်ရင်း မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာပြန်သည် ။

ဒီလို တိုက်ကြီးမျိုးမှာ နေပြီး အမေ့ကိုရှာမယ်ဆိုလျှင် အဘိုးအခုလို မသေနိုင်သေး။ အဘိုးသေရတာ သူ့ကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ကိုယ့်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အဘိုးလက်ထဲအပ်ပြီး မြို့တက်အလုပ် လုပ်မည်ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသော အမေ့ကိုရှာမည်ဟု လရောင် မပူဆာခဲ့လျှင် အဘိုး ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေကို ပိုးစိုးပက်စက် ခံစားသွားရမှာ မဟုတ်။

နောင်တတွေနှင့် အတူ ရင်ထဲမှာ လှိုက်မော လာပြီး မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ငိုချပြန်သည် ။

အခန်းပြင် ပြန်ထွက်ဖို့ အခန်းဝရောက်နေသော လရောင်၏ ငိုသံကြောင့် အံ့သြစွာ လှည့်ကြည့်ပြီး တဟီးဟီးဖြင့် ငိုချင်းချနေသော

လရောင်ဆီကိုပြန်လျှောက် လာပြီး

"လရောင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ တိတ်ပါကွာ မင်း ဒီလို ငိုနေရင် မင်းအဘိုးက ဘယ်လိုစိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ မင်းသာမငိုဘဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နဲ့ လိမ္မာအောင်နေမယ်ဆိုရင် မင်းအဘိုးက တမလွန်ကနေ မင်းကို စိတ်ချနေမှာ ပါ"

"ကျွန်တော် ဒီလိုအိမ်ကြီးမှာ နေရမှာ ကို အဘိုးက သိလို့ လား၊ မြင်ရော မြင်ရလို့ လား"

"မြင်ရတာပေါ့ကွာ၊ ခုဆို မင်းအဘိုး မင်းအတွက် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိမ့်မလဲ၊ သူ့မြေး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေနေရပြီဆိုပြီးတော့လေ"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမေကို ထပ်ရှာချင်သေးတယ်"

"မင်းအမေက ဒီရန်ကုန်မှာ ကျိန်းသေရှိလား"

"ရှိတာပေါ့၊ ရှိတယ်လို့ လည်း အဘိုးကပြောတယ်၊ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော် ငါးနှစ်အရွယ်လောက်ကတည်းက မြို့တက်လာတာ၊ ရွာကိုတစ်ခေါက်မှ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ခုလည်း ရွာက ဦးလေးစိန်လှတို့ မြို့တက်ပြီး ကုန်လာဝယ်တုန်း အမေ့ကိုတွေ့လိုက်တယ်ဆိုပြီး အမေ့လိပ်စာ ယူလာပေးလို့ အဘိုးနဲ့ ကျွန်တော် မြို့ကို လိုက်လာကြတာ၊ မြို့လည်း ရောက်ရော အဲဒီလိပ်စာကို ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိတော့ဘူး၊ ဒီကြားထဲ လိပ်စာက ပျောက်သွားတော့ ဘယ်ရှာလို့ ရမှန်း မသိတော့ဘူး"

လရောင် သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ရှိုက်တစ်လှည့် ငိုတစ်လှည့်ဖြင့် လူကြီးလေးလို ရှင်းပြရှာ၏။

"အေးကွာ မင်းဘဝအကြောင်းကြားရတာ အန်ကယ်ခိုင် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မင်းအမေကို အန်ကယ်ခိုင်တို့ မြင်ဖူးထားရင်လည်း ကောင်း

သား၊ ကူရှာပေးလို့ ရတာပေါ့"

"ကျွန်တော့်မှာ အမေ့ဓာတ်ပုံ ရှိတယ်"

"ဟေ ဟုတ်လား"

လရောင် သူ့လွယ်အိတ်စုတ်လေးထဲမှ ထည့်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြသည်။ ။ ဦးခိုင်ဇော် လရောင်လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မင်းအမေက မင်းနဲ့ တူတာပဲ၊ ဒီဘေးက အဘိုးက မင်းရဲ့ အဘိုးမ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ရွာဦးကျောင်းကထိန်တုန်းက ရိုက်ထားတာလို့ အဘိုးကပြောတယ်၊ အဲဒီကထိန်ပြီးတာနဲ့ အမေလည်း မြို့ကိုထွက်သွားတာ အခုချိန်ထိပဲ ဆိုပါတော့"

လူကြီးလေးလို အချက်ကျကျ ရှင်းပြနေသော လရောင်ကို ဦးခိုင်ဇော် ကရုဏာသက်စွာကြည့်ပြီးသက်ပြင်းခပ်လေးလေး ချလိုက်သည်။ ။
